

Lijk in het Trilveen

'Vertelsel over het dorp Wormer'

Fred Sanders

Fred Sanders (Utrecht 1956) woont sinds 1995 in Wormer en is actief bij de Zaanstreek betrokken als gemeenteraadslid in Wormerland en bestuurlijk vrijwilliger bij de stichting De Poelboerderij. Naast stedenbouwer is hij een groot natuurliefhebber en buitenmens. In het Wormerveld heeft hij het eiland 'Klein Terschelling' aan de Koksloot. Zijn belangstelling voor de Zaanstreek en de verhalen die daarover verteld worden hebben hem tot het schrijven gebracht.

Copyright © 2020 Fred Sanders
ISBN: 9789464053791

Ontwerp van de omslag: Irina Chepik
Schilderij van 'De Poel' in Wormer.

Van Fred Sanders verscheen eerder:

- *'Zaans Uitzicht'* met Ed Pielkenrood 4 delen (2001-2005).

De leerlingen van de groepen 7 en 8 van de basisscholen in Wormerland hebben dit boek gekregen dankzij donaties van het 'Gerrit Blaauw Fonds' en de 'Gemeente Wormerland'.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

1. Het lijk

Elles heeft vandaag de slag meteen goed te pakken. Met ferme slagen vaart ze de kajak over het water. Tegelijk moet ze lachen. Ruben was de weg daarnet als zo vaak weer kwijt. Hij kan niet goed omgaan met die nieuwe knooppunten routes die in het Wormerveld zijn uitgezet. Van nummer naar nummer peddelen net zoals op de fiets daar heeft hij het geduld niet voor. Grappig om te zien hoe hij naar een paal roeit om dan op zijn al natte kaart de route te zoeken. Maar Ruben is nog maar 14 en zij is 15 dan weet je al meer, toch? Ze hebben hier al zo vaak gevaren. Lekker vanuit de Schanssloot de plas het 'Zwet' op en dan aan de overkant het eilandengebied bij de Koksloot in. Paar jaar geleden stonden hier nog paaltjes langs de sloten om verschillende afstanden te kanoën door de bijbehorende kleuren te volgen. Ze heeft de gekleurde paaltjes niet meer nodig, ze kent de routes uit haar hoofd. De gele route ging een stuk de Koksloot in en dan rechtsaf over het binnenmeer 'De Marken' en verderop terug. De blauwe en rode routes gingen een stuk verder meer voor motorboten dan voor een kajak waar zij nu in zit. Ze heeft er vandaag zin in. Het is voorjaar, overal hoor je de vogels zingen. Ze wil over het binnenmeer 'De Marken' naar het trilveen want het trilveen, dat is spannend.

De Koksloot is een mooie brede vaart maar er staat vandaag tegenwind. Elles merkt al meteen dat ze daardoor met de peddels harder moet werken. Het is een kunst om die ene peddel op tijd te draaien en te keren zodat die eerst aan de ene kant van de kajak en dan weer aan de andere kant precies goed het water in glijdt. Ze kan merken dat Ruben meer kracht

heeft. Ze heeft moeite hem bij te houden. Vanuit haar kajak kijkt ze mooi over 'het veld' heen doordat de langgerekte eilanden kort gemaaid zijn. Honderden eilanden liggen er in het Wormerveld. Hier voelt ze zich thuis. Overal hoort ze ganzen gakkken en ook de vele grutto's maken een boel lawaai. Het is duidelijk voorjaar. Alle mannetjes zoeken een partner en andersom. Soms hoort ze hier aan het begin van de Koksloot een Roerdomp. Wat maakt zo'n watervogel een beroerd geluid. Het is net of je onder water een boer laat en dat klinkt heel apart. Het beest kan ook amper vliegen. Als hij schrikt en uit het riet opvliegt is het net een bruine ballon met kleine vleugeltjes. Na honderd meter landt hij alweer uitgeput ergens op een eilandje.

Ze is hier in het dorpje Wormer geboren en opgegroeid. Zo gauw ze kon lopen werd ze door haar ouders in een kano gezet en bij de kanovereniging de 'Zwetplassers' aangemeld. Zo begon ze met haar eenvoudige kano van plastic het peddelen te leren. Nu heeft ze een mooie bruine kajak met van die punten die voor en achter omhoog steken. Dit is echt haar trots. Vorig jaar heeft ze de door haar verzonnen naam 'Blobbel' op de boeg geschilderd. Dat is het geluid dat haar kajak maakt als die door de golven op het water gaat. Zomers gaat ze wel twee keer per week het water op; soms alleen en vaak met haar broer. Eerst oefenen ze dan wat op het 'Zwet', het grote water bij het verenigingsgebouw. Daarna gaat ze meestal nog een uur op zichzelf varen. Dan gaat ze de Koksloot in omdat ze daar de beschutting van de eilanden heeft met minder wind en minder golven. Maar ook vaart ze door naar het dorpje 'Jisp' omdat je daar bij het dorps huis 'De Lepelaar' een ijsje kan kopen en op het gras even kan uitrusten. Dat is

een lange tocht en vaak heeft ze heen of terug tegenwind. Heb je pech dan is de wind zowel heen als terug tegen. Hoe dat kan weet ze niet, maar het is wel vaak zo.

Het mooie van de tocht door de Koksloot is om daarna over het binnenmeer 'De Marken' te varen. Hier is als experiment een smalle dam aangelegd om slib op te vangen. Slib is modder in de sloten, weet Elles, en dat maakt de sloten en het meer ondiep. Zeilboten die diep steken kunnen amper door dat slib heen. Daar wil ze heen, daar is het trilveen. Dat is super spannend vindt ze. Als je daar het landje opstapt is het net alsof je op een trampoline loopt. De grond zakt daar bij elke stap een stuk weg. Het is net alsof je over water loopt. Elles kan daar geen genoeg van krijgen. Ruben weet dat en zal wel weer mopperen dat ze daar aan land wil. Ze varen nu langs één van de vele houten molentjes die op de eilanden staan. Links passeren ze de boerderij van de natuurbeheer organisatie Natuurmonumenten. Zo dadelijk gaan ze rechtsaf de sloot in naar het binnenmeer. Dan op het meer een stukje naar recht is het trilveen eiland. De eilanden zijn hier allemaal langgerekt en meestal een 20 meter breed. Ze hebben de mooiste namen. De eilanden waar ze nu op de plas langs varen heten bijvoorbeeld 'Stuitland' en 'Guurtje' en daaraan voorbij ligt het eiland 'Dorpsstuk' met het trilveen. Tussen alle mooie namen kun je 'Dorpsstuk' eigenlijk geen naam noemen. Het eilandje heet zo omdat het gewoon een stuk van het dorp is, zo ziet Elles dat. Trilveen is een dikke laag planten van wel een halve meter dat drijft op het water, of eigenlijk: drijft op een meters dikke laag modder. Op sommige plaatsen is de laag dik en op een aantal plaatsen dun. Dus, weet Elles, is het oppassen dat je er niet doorheen zakt. Het is echt uitkijken daar. Ze heeft wel eens

gehoord dat een koe er doorheen gegaan was. Want vroeger lieten hier op de eilanden de boeren koeien grazen. Met heel veel moeite hadden ze de koe gered. Het was een enorm werk geweest het beest weer op zijn poten op het gras te krijgen. Dus best eng om daar te komen en op het trilveen te lopen, maar oh zo spannend.

Ruben heeft zijn kajak al op het gras getrokken. Lief van hem dat hij zonder mokken aan haar wens meewerkt om even over het trilveen te lopen. Hij is haar al voor gegaan en aan zijn opgewonden stem merkt ze dat ook Ruben van dit uitje geniet. Even samen springen om het veen maximaal in vering te brengen is natuurlijk ook erg leuk. Samen achter elkaar lopen ze het landje op. Er is een pad ontstaan waar de meeste bezoekers lopen. Want achterin is het trilveen het dunst, daar deint de grond mee met elke stap die je maakt. Ruben staat al te springen en Elles sluit zich daar graag bij aan. Tegelijk kijkt ze om zich heen naar de vele verschillende planten die hier groeien. Vorig jaar was ze hier toen er net een groep bezoekers van het lokale informatiecentrum 'De Poelboerderij' werd rondgeleid. Toen hoorde ze dat op het trilveen veel mossen en kruiden groeien, meer dan elders in het veld. Ze heeft hier ook wilde orchideeën zien groeien, herinnert ze zich. Ook hoorde ze dat de mensen van Wormer in de Tweede Wereldoorlog gratis gezonde groente hadden kunnen eten als ze hadden geweten wat hier in het veld allemaal groeit. Je moet het allemaal ook maar weten denkt Elles. Nu ziet ze vooral nattig gras en riet aan de randen staan. Heerlijk is het om samen met Ruben hier op het trilveen te springen en te dansen.

Maar dan is het schrikken want Ruben geeft een gil. Met één been zakt hij door het trilveen heen. Dat is Elles ook al eens overkomen. Waar het dun is ga je er doorheen. Met je been de stinkende modder in. Je sokken en sportschoenen kunnen daarna de wasmachine in. Oh wat stinkt die modder. Maar Ruben blijft gillen, 'ik voelde wat onder het gras, ik voelde een hand om m'n been heen' gilt hij. 'Het spookt hier, ik wil weg.' Maar het lukt hem niet zijn been uit het trilveen te trekken. Zijn hoofd loopt helemaal rood aan zo doet hij zijn best. 'Ik word naar beneden getrokken' gilt Ruben. 'M'n been wil er niet meer uit, help me' zegt hij gejaagd. Ellis moet lachen om Ruben zijn fantasie. Natuurlijk spookt het hier niet en natuurlijk trekt een hand niet aan zijn been. Ze loopt naar Ruben toe om hem te helpen. Maar ze moet toegeven dat zijn been diep door het trilveen heen is gegaan en dat hij echt zijn best doet om zijn been eruit te trekken. Hij wil zijn sportschoenen natuurlijk niet verliezen denkt Elles. Daarom doet hij zo moeilijk. Je zal moeder straks horen als blijkt dat Ruben z'n dure schoenen in het veen heeft verloren. Ze hoort nu al in haar hoofd wat moeder dan zal zeggen: het trilveen is er voor de mossen en de wilde planten en niet voor jullie om erop te dansen.

'Ik zal je helpen' zegt Elles. 'We moeten je er voorzichtig uittrekken zodat je schoen meekomt' zegt ze. 'Maar ik voel een hand' zegt Ruben, 'ik wil hier weg.' 'Ik kom je helpen' zegt Elles, 'maar je moet niet van die domme dingen zeggen' vervolgt ze. 'Kom, ik ga met mijn hand langs je been door het trilveen heen, en dan hou ik je schoen vast zodat jij je been eruit kan trekken, is dat een goed voorstel' zegt ze. 'Als je me maar helpt' roept Ruben hard. 'Ik wil hieruit, ik wil weg.' Elles doet snel wat ze heeft voorgesteld. Ze gaat met haar buik op

het trilveen liggen en met haar rechterhand streelt ze langs het been van Ruben omlaag. Ruben is dan wel jonger maar hij is al jaren langer dan Elles zelf en hij heeft lange benen bedenkt ze zich. Haar hand volgt zijn been maar ze kan niet goed tot zijn sportschoenen komen. Ze schuift nog meer naar hem toe zodat ze haar arm nog dieper in het trilveen kan stoppen om Rubens schoenen te pakken. Maar dan gaat een koude rilling over haar heen en elk haartje op haar lijf schiet omhoog van het kippenveld op haar armen en benen. Overal voelt ze haar huid koud tintelen want ze voelt een hand bij het been van Ruben. Het is een koude hand en een dode hand, een hand die helemaal niets doet, maar daar wel is! Ze wil schreeuwen en weghollen maar ze kan helemaal niets. Ook haar lijf voelt koud aan als een lijk en al haar bewegingen zijn bevroren. Ze kan ook letterlijk weinig want haar arm steekt diep in de natte modder onder het trilveen naast het been van Ruben. En die arm wordt kouder en kouder daar diep in de modder en ze verstart, ze is totaal geblokkeerd.

'Ruben' stottert ze van de spanning, inspanning en de kou. 'Ik voel ook een hand, een koude dode hand.' Ruben zet grote ogen op. Ruben kon zichzelf niet geloven maar nu ook Elles het voelt met haar hand door het trilveen gestoken. Langzaam verdwijnt alle kleur uit zijn gezicht en hij krijgt nog minder kleur dan hij nog over had. 'Wat moeten we doen' en hij stoot de woorden één voor één krakerig uit zijn mond. Dat geeft Elles tijd om na te denken. 'Je been moet eruit' zegt ze, 'die hand is hartstikke dood en die kan jou niets doen.' Ze houdt zich flink denkt ze, maar tegelijk bonst haar hart in haar keel. Ze wordt wakker uit haar schrik en opnieuw schuift ze haar hand en arm langs het been van Ruben naar zijn

sportschoenen. De ijzige koude hand voelt ze langs haar arm gaan maar ze denkt aan schone sportschoenen en een dikke boterham met kaas voor straks. Ja, ze voelt de sportschoen van Ruben. 'Kom trek je been omhoog dan duw ik je schoen mee omhoog' zegt ze. En ook Ruben wordt wakker door de stem van zijn zus. Hij begint te trekken en Elles begint te duwen. Eerst gebeurt er niets maar dan begint zijn been in de modder los te komen. Ineens schiet zijn been met schoen omhoog en floept de modder uit, dankzij de kracht waarmee Ruben zich met zijn andere been op het gras afzet. Een enorme stank komt uit het gat maar Ruben en Elles ruiken het niet. Hijgend van de spanning liggen ze achterover op het gras. Nu pas horen ze de krijsende kapmeeuwen die duidelijk willen maken dat dit hun gebied is en niet dat van de twee jonge mensen. Ze kijken elkaars lijkwitte gezichten aan. Hun hartslag slaat hard als een drumstel in een rockband.

'Geef me de stok aan die daar ligt' zegt Elles tegen Ruben, 'ik ga die in het gat van je been steken want we moeten de politie hierover informeren' zegt ze. 'Moet ik 112 dan bellen' zegt Ruben. 'Nee joh' zegt Elles, 'dat is voor als iemand op sterven ligt.' 'Deze hand is al door-en-door morsdood. Straks als we terug zijn gaan we langs de lokale boa om hem dit te vertellen', zegt ze. 'Die zal ons niet geloven' zegt Ruben. Wie gelooft nu dat er een dode hand onder het trilveen ligt, denkt Ruben. 'Dat zien we dan wel weer' zegt Elles puffend. Ruben pakt de stok en Elles steekt deze in het stinkende gat in het trilveen. Ze ruikt het nu echt wel bah wat een stank. Maar Ruben heeft zijn schoenen gelukkig nog aan denkt Elles. Die gedachte helpt haar om beetje tot rust te komen. 'Kom, we gaan naar de kano's en naar het dorp' zegt ze. Ze staat op en Ruben volgt

haar. Ze zitten sneller in hun kajaks dan ze hadden gedacht. Hoe eerder ze hier weg zijn des te beter. Er is helaas meer wind uit het westen gekomen merkt ze. Maar ze peddelen stevig door langs de nieuwe rood en groene boeien, door het 'Merken Rif' over 'De Poel' terug naar het verenigingsgebouw van de 'Zwetplassers.'

Nog nooit hebben ze deze terugtocht zo snel gepeddeld. Ze hebben er rode hoofden van gekregen. Hun koude gevoel is helemaal verdwenen. Ze zeggen tegen hun vrienden en andere leden bij het verenigingsgebouw weinig. Ze mompelen wat en ruimen hun kajak op om snel naar de fietsen te lopen. Ze moeten naar de boa voor het Wormerveld. Elles heeft gehoord dat deze boa vaak in het activiteitencentrum van Wormer aanwezig is. Dat is niet ver en ze staan bovenop hun trappers om er zo snel mogelijk te komen. Ze zien hem aan de leestafel zitten als ze hun fietsen neerzetten. Onstuimig lopen ze naar binnen, bijna struikelend omdat ze geen elektrisch bediende deur hadden verwacht. Ze vallen over hun eigen woorden en praten door elkaar heen maar de boa begrijpt meteen dat ze iets ingrijpends hebben meegemaakt. Hij hoort 'lijk', 'dood' en 'trilveen' en knikt Elles en Ruben begrijpend aan. 'We gaan erop af' zegt hij, 'de boot ligt bij de watersportvereniging. Maar ik bel eerst m'n collega dat hij meegaat. Als jullie daar vast heen fietsen dan komen wij zo en dan gaan we er samen heen' zegt hij. Waarop Elles en Ruben elkaar aankijken, 'brr weer naar het trilveen' zegt Ruben, 'aan me nooit niet.' Maar al gauw begrijpen ze dat ze de plek moeten aanwijzen voordat de stok die ze in het gat hebben gestoken in de modder is weggezakt.

2. Zoektocht

Daar zitten ze dan de volgende dag aan de tafel van de twee boa's. Elles en Ruben hebben de nacht natuurlijk slecht geslapen. Het hele avontuur en alles wat ze hebben beleefd spookte steeds weer opnieuw door hun hoofden. Gisteren moesten ze alles vertellen en het moest opgeschreven worden: hoe ze gevaren zijn en waarom ze op het 'Trilveen' waren. Ook moesten ze vertellen hoe ze het lijk hebben ontdekt. Oh wat was dat moeilijk vond Elles. Ze kon zich moeilijk concentreren omdat de spanning van het 'Trilveen' en het lijk nog erg in haar hoofd zaten. Vanochtend heeft de politie het lijk opgegraven. Elles is heel nieuwsgierig wie het slachtoffer in het 'Trilveen' is: is het een vrouw of een man? Is er een moord gepleegd of was het een ongeluk? Haar hoofd zit vol met vragen. Wie komt nu hier in Wormer in het 'Trilveen' terecht denkt Elles. Weinig mensen kennen het veenweidegebied hier en eigenlijk weten alleen lokale inwoners dat hier ook 'Trilveen' is. Dus het verhaal achter het lijk moet wel een lokaal verhaal zijn over iemand die hier heeft gewoond. Gelukkig hebben de boa's hen gisteren toegezegd dat ze vandaag meer zullen horen. Elles vindt dat heel spannend en ze merkt dat Ruben dat ook vindt. De twee boa's kijken heel ernstig en er is ook een politieman in burger bij die van de recherche is zegt hij.

De rechercheur neemt het woord en hij kucht eerst wat de situatie nog spannender maakt. 'Vanochtend hebben we het lijk opgegraven' zegt hij. 'Dat was een heel werk, eerst moesten we het 'Trilveen' openhakken en daarna hebben we heel voorzichtig in de modder gegraven. We wilden het lijk natuurlijk zo heel mogelijk boven de grond halen en dat is goed

gelukt. In de modder is het lijk goed bewaard gebleven' zegt de rechercheur en de boa's knikken erbij. 'We kunnen jullie niet alle details vertellen' zegt de rechercheur, 'daar zijn jullie te jong voor en dat mag ook niet. Maar omdat jullie het lijk hebben gevonden en enorm zijn geschrokken, willen we jullie vertellen hoe serieus we jullie hebben genomen. Wat we jullie kunnen vertellen is dat het een man is van rond de dertig jaar toen hij stierf en door het 'Trilveen' zakte. We kunnen niet vertellen of het een misdrijf is geweest want dat weten we ook nog niet. Maar opvallend is dat het lijk een kettinkje omdroeg met een horoscoop teken van een schorpioen eraan en dat hij een tattoo droeg op zijn schouder ook een schorpioen. We vinden dat een bijzondere combinatie zoiets hebben we niet eerder gezien. Meer is er nu niet te vertellen', zegt de rechercheur. 'En ik betwijfel' zegt de rechercheur, 'of er verder onderzoek zal worden uitgevoerd. Het is duidelijk dat het lijk al vele tientallen jaren onder het 'Trilveen' ligt. We hebben het druk bij de politie andere actuele zaken krijgen voorrang. Dus mondje dicht, als we iets te weten komen dan zullen we het jullie waarschijnlijk wel vertellen. We houden dit ook stil voor de pers' zegt de rechercheur, 'die vertellen we de vondst van de dode man pas als we meer weten.'

Even later staan Elles en Ruben weer buiten en ze kijken elkaar aan. 'Nooit gebeurt er zoiets spannends in ons dorp' zegt Ruben, 'we vinden een lijk en de politie gaat geeneens op onderzoek uit.' Elles ziet tot haar verbazing vonken in de ogen van Ruben. 'Dit pikken we niet' zegt Ruben, 'dit is pas een echt mooi game, een real-life game, kom Elles we gaan naar het volgende level.' Elles kijkt Ruben verbaasd aan, 'naar het volgende level' vraagt ze. 'Ja' zegt Ruben, 'we gaan zelf op

onderzoek uit, die dode man heeft er recht op dat zijn familie wordt gevonden. We weten dat hij jaren geleden is overleden en dat hij een ketting om had en een tattoo op zijn schouder, beide van een scorpioen. Dat kan geen toeval zijn dit is een echte game en een puzzel om op te lossen' zegt Ruben. Elles kijkt hem aan en ze is enorm verbaasd over Ruben's enthousiasme. 'Hoe moeten we dat dan aanpakken' zegt Elles, 'wat vertellen jouw games ons daarover.' 'Eerst moeten we feiten verzamelen' zegt Ruben, 'het kleinste stukje informatie kan achteraf belangrijk zijn. Bij puzzel-games moet je vooraf geen conclusies willen trekken, want dat beperkt je in het vinden van informatie. We gaan eerst op zoektocht naar feiten, naar wat bekend is en dan maken we een onderzoeksbord met alle informatie daarop. Dan gaan we uitzoeken of we eerste conclusies kunnen trekken', zegt Ruben.

Elles kijkt Ruben aan met haar wenkbrauwen gefronst. Haar ogen op een spleetje van het diepe nadenken. 'En hoe pakken we dat dan aan' vraagt ze, 'gaan we zomaar beetje op onderzoek uit of maken we een plan.' 'We maken een plan' zegt Ruben, 'we gaan bedenken waar we allemaal informatie kunnen krijgen en dat doen we heel voorzichtig. De mensen moeten niet doorhebben dat we op onderzoek uit zijn. Dan worden ze achterdochtig, misschien houden ze dan hun mond, en dat willen we niet. We hebben geen haast, stapje voor stapje gaan we het verleden van deze dode man in kaart brengen en we zoeken de reden van zijn dood. Het moet toch bijzonder zijn dat je dood in het 'Trilveen' wordt gevonden daar moet een bijzondere reden en een verhaal aan vast zitten.' 'Kom' zegt Ruben, 'we gaan naar huis en we gaan aan het werk.'

Ruben pakt een groot flip-over papier en plakt dat thuis met crêpetape op de muur. Woest zet hij er met een viltstift lijnen op waardoor er een tabel ontstaat. Hij heeft een rood hoofd van de spanning. Elles kijkt naar hem en denkt: is dit dezelfde Ruben van gistermiddag die toen bij de boa's verveeld aan tafel zat? Maar ze houdt haar mond want hij is oh zo goed bezig. Dit moeten ze doen denkt Elles, die man en zijn familie hebben recht erop dat ze weten wat er is gebeurd. Ze vindt het geweldig om dit met Ruben haar jongere broertje aan te pakken. En ze vraagt Ruben, 'hoe gaat deze tabel ons helpen?' Ruben vol enthousiasme zegt: 'we zetten de feiten op rij verticaal en daarachter wat we niet weten en waar we naar informatie gaan zoeken. Komen we nieuwe feiten te weten dan voegen we die aan de tabel toe.' Ruben kijkt heel tevreden vol van energie. Elles moet lachen terwijl ze toch best gespannen is. Ze krijgt door de ideeën van Ruben er ook zin in. 'Welke feiten hebben we' zegt Ellis en ze kijkt Ruben aan. 'Nou' zegt Ruben, 'we weten dat de dode man ongeveer 30 jaar was toen hij tientallen jaren geleden in het 'Trilveen' terecht kwam maar we weten niet of hij vermoord is. Hij droeg een halsketting met een schorpioen en een tattoo op zijn schouder ook een schorpioen. We weten heel weinig' zegt Ruben, 'maar dat van die schorpioen dat weten we en dat is vast bijzonder.'

'Zou de politie het wel goed vinden dat we op zoektocht gaan' vraagt Elles aan Ruben. 'Daar heb ik ook over nagedacht' zegt hij, 'en waarom gaven ze ons die informatie over die halsketting en de schorpioen. Misschien hopen ze erop dat wij op zoektocht gaan?' Elles kijkt hem verbaasd aan, zo kent ze Ruben niet. Meestal is hij teruggetrokken in zijn eigen wereld van gamen en voetballen met vrienden. Nu ineens is hij vol